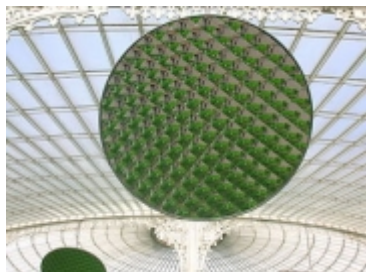

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΥ ΔΙΑΠΟΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ (του Γιάννη Ζήση)

Για ένα ζώο, τη σημαντικότερη αξία έχουν η διατροφή του, η αναπαραγωγή του και ο ορίζοντας επιβίωσής του. Ο άνθρωπος έχει προσθέσει πάνω σε αυτά το “θέατρο του εγώ” στο οποίο είναι ο ίδιος πρωταγωνιστής και γύρω από τον οποίο περιστρέφεται ο κόσμος –

γίνεται νάρκισσος.

Αυτή η σχεδόν ακόρεστη επιθυμία του ναρκισσισμού του είναι ακόλουθη και όχι άπειρη, καθώς κανένα ον δεν έχει τη χωρητικότητα που θα μπορούσε να χωρέσει το άπειρο, παρά τις διακηρύξεις των αρνητών του Λόγου, Φρήντριχ Νίτσε, Ζωρζ Μπατάιγ και Ζαν Μπωντριγιάρ.

Ωστόσο, η επιθυμία του ναρκισσισμού είναι ακόρεστη. Όταν συναντήσει το αντικείμενό της, προσανατολίζεται σε έναν επόμενο στόχο. Αυτό το κάνει για να μην αισθανθεί κενό ενδιαφέροντος και τη μοναξιά της ματαιότητας. Είναι αυτό που η Ιωάννα Μουτσοπούλου έχει ονομάσει ως «επιθυμία της επιθυμίας», [1] που κάνει συντροφιά στον φόβο του φόβου.

Το «εγώ», όσο είναι παγιδευμένο στο πεδίο του ναρκισσισμού, λειτουργεί ως «μελανή οπή» που εξαφανίζει τη συνείδηση μέσα σε μια φαντασμαγορία, πάνω από τον ορίζοντα των γεγονότων. Είναι εκεί που **η συνείδηση, εξαφανισμένη από τον φθόνο και τη μνησικακία, επιδιώκει την εξαφάνιση κάθε άλλης συνείδησης**, όπως θα έλεγαν οι Μαξ Σέλερ [2] και Φρήντριχ Χέγκελ.

Ο χρόνος ως πνευματικός σκηνοθέτης

Πάνω στο θέατρο των «εγώ», όπου το καθένα θέτει πρωταγωνιστή

το ίδιο και όλα τα άλλα σε ρόλο κομπάρσων, εργάζεται ο χρόνος. **Ο χρόνος είναι ο πνευματικός σκηνοθέτης ή ενορχηστρωτής του χώρου**, όπως θα έλεγαν ο Άγγλος ποιητής Αλεξάντερ Πόουπ, οι φιλόσοφοι Ανρί Μπεργκσόν και Έντμουντ Χούσερλ, και άλλοι. Στην “πύλη του χρόνου στον χώρο” διαμέσου του ατόμου αναφέρθηκε, εμπορούμενος από μαθηματικές έννοιες, και ο μαθηματικός Μπέρναρντ Ρήμαν[3] και, μάλιστα, με προφητική διορατικότητα πολύ πριν διατυπωθούν η θεωρία της Σχετικότητας και τα εγχειρήματα ενοποίησης της σχετικότητας και της κβαντικής θεωρίας – μια θέση που αναφέρει ο Πήτερ Ουσπένσκι στον “Τρίτο Κανόνα της Σκέψης”. [4]

Ο χρόνος εκφράζει τη δυναμική της πρόθεσης, τη βούληση, τη μουσική, τον σκοπό και το νόημα του Λόγου. Στο βιβλίο των John Briggs και David Peat με τίτλο “Ο Ταραγμένος καθρέφτης”, αναπτύσσεται μια εξελισσόμενη άποψη για το νόημα του χρόνου που περιγράφεται ως “το μεγάλο βέλος που πραγματοποιεί τη σύζευξη όλων των συστημάτων μεταξύ τους και του πλήθους των βελών που συνθέτουν τις διακλαδώσεις και τις μεταβολές του κάθε μεμονωμένου συστήματος.” [5]

Ο χρόνος, όμως, λειτουργεί καταθλιπτικά στο εκτόπλασμα της ιδιωτικότητας της συνείδησης που αποκαλούμε ναρκισσισμό. Ο ναρκισσισμός αγωνίζεται να στήσει τον χώρο, χτίζοντας σε αυτόν ένα θέατρο αδράνειας, ένα θέατρο – καθρέπτη ενάντια στον χρόνο.

Ο Ουσπένσκι τονίζει ότι «το μυστήριο του χρόνου εμποτίζει τα πάντα. Το μυστήριο της σκέψης δημιουργεί τα πάντα και ο κόσμος των αιτίων είναι ο κόσμος του θαυμαστού, με μείζον το μυστήριο του απείρου». [6]

Κάτω από την “πτητική” επίδραση του χρόνου, εξακολουθούμε να οικοδομούμε ένα θέατρο ενάντια σε αυτόν. Το θέατρο αυτό δεν έχει καν την ποιότητα των ονείρων του “παρατηρητή των φαντασμάτων”, όπως θα έλεγε ο Εμμανουήλ Καντ.

Παρ’ όλα αυτά, όλοι μας κυκλοφορούμε συνεχώς μέσα στη διάσταση

του μυστηρίου του χρόνου που διαποτίζει τα πάντα.

Αναφορές:

[1] Ιωάννα Μουτσοπούλου, "[Η Σεξουαλικότητα ως αυτοπροσδιορισμός](#)", solon.org.gr

[2] "Μαξ Σέλερ: Θάνατος και μετά θάνατον ζωή", solon.org.gr

[3] Μπέρναρντ Ρίμαν – Βικιπαίδεια

[4] Ουσπένσκι Πήτερ, Ο Τρίτος Κανόνας της Σκέψης», εκδ. Πύρινος κόσμος, σελ. 80

[5] John Briggs και David Peat με τίτλο "ο παραγμένος καθρέφτης", εκδ. Κάτοπτρο, σελ. 155

[6] Ουσπένσκι Πήτερ, Ο τρίτος κανόνας της σκέψης, εκδ. Πύρινος κόσμος, σελ. 269

Γιάννης Ζήσης, συγγραφέας

Φωτό:wikipedia

Ημερομηνία δημοσίευσης: 31 Ιανουαρίου 2013